

«Strømmer» - Gåtefullt og gripende.

Anmeldt av Lillian Bikset, Dagbladet

Thea, seks år, forsvinner plutselig. Midt på natta er hun borte. Pappa Finn Strømmer står igjen, og plutselig kan han ikke være sikker på noe. Slik åpner «Strømmer», en blanding av krimgåte og eksistensialisme.

Bernt Bjørn gjør en solid og troverdig innsats som pappaen fanget i følelsesstrømmen av forvirret fortvilelse, redsel og tvil. Også i forhold til seg selv. Ville han egentlig ha barn? Eller ville han kanskje heller ha fred? Birollehistoriene (fra politikvinnen og legen) oppleves ikke like sterke, men bidrar likevel til å fylle ut bildet av de mange mulige forhold mellom foreldre og barn, etterhvert som fantasi og virkelighet, fortid og nåtid går over i hverandre og blir kaos.

Hva som skjer og hva Finn bare tror skjer er nemlig uklart, og stadig mer uklart skal det bli når ikke bare ei jent, men fem, dukker opp i hans hjemlig-kaotiske stue (livsnær scenografi fra Hege Pålserud) eller kanskje i hans drømmer. Men samtidig, fem Theaer til tross, abstrakt er det ikke. Er ikke nettopp følelsen av kaos, og å mangle kontroll, den mest nærliggende krisereaksjonen?

Tale Næss' tekst er både poetisk og nær, med små, hverdagslige detaljer som kjekksmuler og kalde barneføtter spredt imellom de store spørsmålene.

«Strømmer» reiser flere spørsmål enn det gir svar. Noen vil nok savne flere og klarere konklusjoner. Men «Strømmer»s styrke ligger nettopp i det savnet.